

Nyílt levél Kalász Márton úrhoz, a Magyar Írószövetség elnökéhez

Tisztelt Kalász Márton úr!

Bizalommal fordulok Önhöz, mivel úgy érzem, egy kicsit ismerem életművét, de főleg emberi tartását. Annak ellenére, hogy nem vagyok tagja a Magyar Írószövetségnek, csak az E-MIL-nek (Erdélyi Magyarok Ifjúsági Ligája) és a MÚOSZ-nak. Az alábbiakban megindokolom, miért fordulok Önhöz azzal a kéréssel, hogy azokban a megyékben, ahol a kettős állampolgársággal kapcsolatos sorsdöntő népszavazáson több lett az elutasító „nem”, figyelmeztesse az adott területen nyomtatásban megjelent szépirodalmi folyóiratok és lapok szerkesztőit: nincs erkölcsi joguk a Magyar Köztársaság területén kívül született klasszikusok és kortársak műveinek idézésére és/vagy közlésére. Meggondolatlan döntésükkel vagy passzivitásukkal ugyanis Zrínyinek, a Bolyaiaknak, Aranyknak, Mikszáthnak, Adynak, Kosztolányinak, Bartóknak, Munkácsynak és Márainak a szellemét (sőt Hunyadi János kapcsán még a déli harangot is) kitésték a csonka országunkból. E világnagyságok helyett tehát szerepeltessék a helyi nagyságaikat, legyen szó irodalomról, zenéről vagy képzőművészetről. Mindaddig, míg meg nem jön az eszük!

Kérésem indoklása:

1. Akik a Magyar Köztársaság területén élnek és a kettős állampolgárság ügyében „nem”-mel szavaztak, még az együttérzésük által sem szolgáltak rá magyarságukra.

2. Az Ön példamutatásából egy csöpp jóérzés sem ragadt az előbb említett szavazótömegre, a testvériségről nem is beszélve. Ön, Kalász Márton, 2001 óta áll a Magyar Írószövetség hajójának kapitányi hidján, s aki magyar tengerek hiányában, de annál nagyobb viharverésben is képes volt a hajót, szellemi értelemben, megőrizni, hogy legalább a XXI. század-

ban révbe érhessünk, a zászlón Ady jelszavával: „Röpülj hajóm, Én nem leszek a szürkék hegedőse.” Ön ezzel a tettel, az eddigi számos verseskötetével példamutató magyarságról tett tanúbizonyságot. A **Tizedelőcédulák** című prózakötetében elmondja, hogy a dédnagyapja alakulatát az 1848/49-es forradalom és szabadságharc leverése után megtizedelték, s hogy sváb létére ő is áldozatul eshetett volna, hisz a magyar hazát védte. Ön továbbá beszámol a második világháború után elűzött/kitelepített vértestvéreiről, akik Magyarországot érezték hazájuknak. Ön a sváb származása mellett büszkén vallja magát magyar szellemiségű költőnek.

3. Ezért tisztelem Önt, akárcsak a sváb származású szellemi elődei közül Gárdonyi Gézát és Herczeg Ferencet, hisz életüket a magyar parasztság és polgárság felemelkedésének és művelődésének szentelték. Gárdonyi Géza édesapja még sváb néven, de Kossuth katonáinak gyártotta a fegyvert gyárában. Az **Egri csillagok** írója viszont már az egész magyarságnak adta vissza önbizalmát és a jövőbe vetett hitét. A szelleme örökké él! (Heves megyében hogyan kerülhetett többségbe a „nem”?) A verseci születésű Herczeg Ferenc emlékezéseiben írja: „...réggyőződése: a magyarországi németeknek élet és halál kérdése Szent István birodalmának virágzása. Az összes képzelhető államalkotó népek között a magyar az, amely a németekre nézve a legkívánatosabb. A magyarnak bizonyos hagyományai vannak, hogy a német gyarmatosok régi magyar uralkodók kívánására telepedtek az országba. A telepéseknek tehát jogaik vannak, és a legtöbb, amit a magyarság tőlük kívánhat: hogy az értelmiségük bizonyos hányadát adják le az állandó nemzet javára. Másképp áll a dolog, ha szlávokat vagy románokat képzelünk mint államalkotókat. Szlávok vagy románok mindenkor betolakodókat fognak a német gyarmatosokban látni. Betolakodókat, akik idegen vérral hamisítják meg a szláv vagy román lakosságot, és akiket a nemzeti

egység szolgálatában irtani és gyöngíteni kell.”
(Hűvösvölgy, Szépirodalmi Kiadó 1993. 49.p.)

4. Bizom Önben, hogy most, az újraválasztása után, segíthet nekünk gazdag élettapasztalatával, hogy édestestvéreink felénk nyújtott s minket erősíteni akaró jobbát ne utasítsuk vissza. Hisz annál büszkébbek és

edzettebbek lettek 84 év után, semhogy bármit is elvegyenek tőlünk!

5. A kutyabajt szőrével gyógyítják! Csak bátor kiállással tehetjük túl magunkat ezen, és nézhetünk szembe e Lelki Trianon következményeivel.

Budapest, 2004. december 8-án

Mély tisztelettel: Juhos-Kiss János
(tanár, költő, újságíró)

és
Juhos-Kissné Udvari Hajnalka
(tanár, iparművész)

A kettős állampolgárság ügyére leadott „nem”-ek az alábbi megyékben voltak többségben: Komárom-Esztergom, Baranya, Nógrád, Heves, Borsod-Abaúj-Zemplén, Szabolcs-Szatmár-Bereg, Jász-Nagykun-Szolnok és Békés megye.

(Forrás: Magyar Nemzet / 2004. december 7. 4. p.)